

ÜNİVERSİTEDE OKUYAN BİR ÖĞRENCİMİN GENÇLİK HATASI

Gençlik, heyecanın baskın geldiği, duyguların isyan ettiği, aklın devre dışı kaldığı bir dönemdir. Bu dönemde gençler akıl almaz kararlar alır; akıl, mantık dışı durumlara girebilirler. Sonunda yaptıklarının yanlışlığını anlarlar. Bu yanlışlığın pişmanlığını da ömür boyu çekerler. Çekerler, ama artık çok geçtir. Bir defa ok yaydan çıkmış, öfkeyle, duygularla verilen kararın acıları yaşanmaya başlanmıştır.

İşte böyle hatalardan biri de çok sevdiğim hanım hanımcık bir kız öğrencim (U.) tarafından üniversitede okurken işlendi. Eş seçimi konusunda, özellikle flört ederek evlenmek konusunda ibretlerle dolu bir öğrencimin acı anısıdır bu:

(U.)' nun öğrencilik yıllarında samimi kız arkadaşlarının tesirinde kalarak birlikte çıkmaya başladığı gençle evlenmeye karar verir. Anne babası ayrı olan bu genç delikanlı, babasını bir kadınla beraber (U.)'yu istemeye gönderir; fakat çeşitli sebeplerden dolayı (U.)'nun babası diretir: “Hayır!” der, kızını vermez. Sonunu öğrencimden (U.)'dan dinleyelim.

“Sayın Hoca'm,

Bu mektubumu, benim oturduğum sıralarda oturan arkadaşlarıma oku ki onlar da benim durumuma düşmesinler. Özellikle sizin nasihatlerinizi, kafalarının bir kenarına not etsinler. Sizi dinleyip de o güzel sözlerinize uymayan ablalarının ne duruma düştüklerini duysunlar da onlar benim çektiğim sıkıntıları çekmesinler, diye yazıyorum.

Evet, Sayın Hocam, arkadaşlarım vasıtasıyla bir kafede otururken tanıştırıldığım bir gence aşık oldum. Sevdiğim delikanlının annesinden ayrı yaşayan babası, bir kadınla beni babamdan istediler. Cahil-cühela diye küçümsediğim babam, beni sevdiğim delikanlıya vermedi. O zaman saydığı gerekçeleri de çok gerçekçi idi; ama ah kafam, ah!..

O günden sonra kendi aileme düşman oldum. Benim arzu ettiğim gençle evlenmeme niçin izin vermiyorlardı; ama biricik kızlarının kötülüğünü isterler mi hiç, diye düşünemiyordum. Üstelik evlenecek olduğum kişinin işi de, ailesi arasında sıcak bir bağı da yoktu.

Ben hele bir evlenelim iş de olur, aş da olur, düşüncesiyle kendi kendimi avutuyordum. Sonunda kararımı verdim: “Ya o gençle ailemin rızasıyla evleneceğim, ya da bu evden kaçacağım.”

Evet, inadımda samimiydim. Nihayet sevdiğim gençle evlenmeme mani olan ailemi de cezalandırmış olacaktım. Nereye mi? Doğru sevdiğim gencin yanına. “Ben geldim. Seninle olmama artık hiçbir engel kalmadı.” dedim.

Bu davranışımı o da beklemiyordu. Şaşırdı. Ama madem bir kız kendi ayağı ile gelmiş, neden “Evet” demesin ki?

Ah kafam, ah! Hoca'm, lise yıllarımda dinlediğim sizin o güzel nasihatlerinizi can kulağı ile dinliyordum; ama aşk denen şey benim hafızamı sildi süpürdü.

Hiç itibarımı, gençliğimi, gururumu, namusumu, düşünmeden kendi ayağımla gittim. Nereye? Yaz tatiline giden arkadaşlarının öğrenci evine. Orada yaz tatili boyunca kaldık. Okullar açıldı biz ne iş bulabildik, nede başka bir eve çıkabildik. Arkadaşları geldi. Evde bir kadın dört erkek kalmaya başladık. Ha bugün, ha yarın iş buluruz derken kendimize göre bir iş bulamadık. Evde bir kadın dört erkek. Gün geçtikçe arkadaşlarının bana olan bakışlardan rahatsız oldum. Bunu her ne kadar delikanlı olacak beyime ima ettiysem de bir tepki göremedim. Bunun karşısında aşık olduğum delikanlının ayağına, kendi ayağımla gittiğim insan bir anda gözümde... küçüldü... küçüldü... adeta... Kocam olacak adamdan bir anda soğudum ve nefret etmeye başladım. Nihayet kınasız, küpesiz, , gelinliksiz düğünsüz, derneksiz gittiğim, delikanlının yanından karnımda müstakbel bebeğimle kabul etmezler korkusuyla babamın evine döndüm.

Cahil- cühela diyerek küçümsediğim babam meğer melek gibi adammış. Yaptığım yanlış bereket versin bir gün olsun yüzüme vurmadı. insanın kendine yaptığı kötülüğü kimse yapmıyor. Altınken kendi kendime, kendimi bakır pul yaptım. Çok pişmanım ama telafisi mümkün olmayan bir pişmanlık. Son çıkardığın “ TELAFİSİ MÜMKÜN OLMAYAN PİŞMANLIK” adlı kitabını göz yaşları içinde ağlayarak bir solukta okudum. Keşke böyle bir kitaba başımda kavak yellerinin estiği o öğrencilik yıllarında karşılaşıyordum.

Sayın hocam. insan en uzun anne- babasını; en çok da eşlerini severlermiş; ama eşlerine olan sevgi bir gün nefrete dönüştüğü halde, anne-babaya olan sevgi hiç bitmez, ömür boyu devam edermiş.

Sayın Hoca'm, benim bu kafasızlığım, benim gibi gençliğini, namusunu, onurunu, kızlık gururunu düşünmeden elin kapısına giden ve gidecek olan kızlara ders olsun. Sizden ricam sayın hocam, bu mektubumu kitabının yeni baskısına koymayı asla unutma. Ellerinden öperim. (Yaşanmış İbretli

Anılanla OKUL MÜDÜRÜNÜH GÜNLÜĞÜNDEn adlı kitabımdan. Arzu eden okurlarım www.kadirkeskin.net'ten temin edebilirler

İsmi Mahfuz Bir Öğrencim

Not: Soma 'da SOBEM dershanesinin idarecisi iken Bilgi, birikim ve fikri doğurganlığının yanında pürüzsüz diksiyonu ve hitabetiyle yakından tanıdığım Sayın Mustafa Dikici Beyefendi kardeşimi makamında ziyaret ederek Manisa eğitimi üzerine sohbetle bulunduk. Kısa sürede Manisa'da Eğitim camiasının da takdir ve beğenisini kazanan İl Milli Eğitim Müdürü Sayın Mustafa Dikici Bey kardeşimin çalışmaları ve başarıları beni memnun etti. Kendilerine teşekkür ederek başarılı çalışmalarının devamını diledim